

skulde være saaledes. Jeg misforstaar maaffe Forholdet, fordi jeg ikke har tilstrækkelige Oplysninger, og forvarer mig derimod, indtil den ærede Minister fremkommer med sine Udtalelser, men saa vidt jeg har kunnet undersøge det, er her et Misforhold. Medens Forbryderen ikke kan udvises, naar han har været her i fem Aar, skal den fattige være her i 12 Aar, forinden han faar Ret til fremdeles at blive her. Det forekommer mig, at dette Forhold er af en saadan Natur, at det helst burde bringes i bedre Overensstemmelse. Ville vi se paa andre Forhold, siger Værnepligtsloven af 6te Maj 1869, at de, der ikke have dansk Indfødsret, skulle, for saa vidt ikke Overenskomst med fremmede Stater eller undersaatlige Forhold er til Hinder derfor, aftjene deres Værnepligt. Det kan altsaa fordres, at de skulle være danske Soldater, medens de dog, dersom de ikke have Indfødsret og trænge til Fattighjælp, kunne udvises af Riget, og det forekommer mig ikke at være rejsførdigt overfor Udlændinge. Nu vil man maaffe forundre sig over, at navnlig Arbejdere se saaledes paa dette Forhold, idet de hellere skulde se paa det saaledes, at de skaffe sig Konkurrencen med udenlandske Arbejdere fra Halsen, som kunde komme gennem den stærke Indvandring, og ikke skulde stræbe efter at stille dem for gunstig. I dette Forhold er det imidlertid saaledes, at man jo netop begunstiger Indvandringen, netop søger at tilvejebringe en udenlandsk Arbejdskraft der, hvor den indenlandske nægter at arbejde for den Betaling, man byder dem. Man kalder dem her ind til Landet, benytter deres Arbejdskraft og ødelægger maaffe derved i mange Tilfælde den danske Arbejderstands økonomiske Stilling, men det bryder man sig ikke om. Skulde vi komme til at tale om dette Forhold, kunde vi selvfølgelig tale om det paa en anden Maade, hvorvidt man vilde være med til at tage Forholdsregler mod Indførsel af fremmed Arbejdskraft under de paagældende Forhold. Men det er her ikke Tale om, men om, at man fremmer og fremstønder Indvandringen af fremmed Arbejdskraft og benytter den, men naar de ere klevne fattige, vil man ikke have dem længere. Saa længe de kunne arbejde og ernære sig selv, og saa længe man har For tjeneste af dem, har man ikke noget imod, at de konkurrere med indenlandske Arbejdere, men naar de maaffe ved Sygdom eller tilstødende Uheld ikke kunne ernære dem længere, viser man dem ud af Landet, skønt de maaffe have opholdt sig her i meget lang Tid. Det maa maaffe være mig tilladt at fremføre et Eksempel, som ogsaa i juridisk

Henseende, forekommer det mig, kunde give Anledning til at undersøge dette Forhold. I sidst afvigte Aar forsøgte Magistraten i Kjøbenhavn at udvise en svensk Pige. Hun fik juridisk Assistance og anlagde Sag mod Magistraten ved Hof- og Stadsretten, og denne dømte i Henhold til Fremmedloven Magistraten til at udlade at udvise Pigen. Naar en Udlænding giver en Udlænding Ret til at være her, imod Magistratens Paa stand om, at hun i Henhold til Lovgivningen bør udvises, er det et Forhold, der forekommer mig i høj Grad at burde tages i Betragtning, og de Herrer ville sikkert indse, at der her kan fremkomme meget absurde Tilstande. Naar en Udlænding kommer her, bosætter sig og har været her i en Række af Aar, gifter sig og faar Børn, kan det Forhold efter en Række Aar indtræde, at man kan komme til at udvise dansk fødte Børn i en temmelig sen Alder, og det er dog vel ikke Meningen, at man skal udvise dansk fødte. Maaffe vedkommende endog har giftet sig med en dansk Kvinde, det har man ogsaa Eksempler paa. Der var saaledes en Weaver, der er født i Berlin 1861, han var dansk Soldat i 17½ Maaned, gift med en dansk Pige og havde 3 danske Børn. Han blev arbejdsløs i 3 Maaned i Efteraaret 1889, fik 60 Kr. i Fattighjælp, fik Udvisningsordre den 23de Juni næste Aar og havde da Arbejde. Det blev muligt at hjælpe ham, saaledes at han ikke blev udvist, saa vidt jeg erindrer, men man vil dog forstaa, at hvor der er Tale om en Mand, der har aftjent sin Værnepligt, har haft Ophold her i saa mange Aar, har danske Børn og er gift med en dansk Kvinde, er det en egen Sag at vise ham ud af alle Forhold her og vise ham hen til et Land, hvor han aldeles har mistet Godsøstet. Det forekommer mig hverken klogt eller rigtigt at gøre det. Jeg kan anføre flere saadanne Eksempler. Der kom ved Zuletid en Skomagers Hustru til mig og bad mig om Hjælp, som saa mange gøre, til at betale Fattighjælp. Hun forklarede, at hendes Mand om Efteraaret var falden paa Gaden og var kommen til Skade. Han var efter Politiets Ordre i en Droste ført til Kommunehospitalet altsaa lige efter Uheldet, og da han kom ud deraf, havde de faaet en Hospitalsregning paa nogle og fyrrethve Kroner. De saa sig ikke straks i Stand til at betale den og bleve derfor kaldte op i Magistratens Fattigaafdeling, og den lod dem vide, at de skulde vises ud af Landet. De gjorde da gældende, at de havde været her i fem Aar, og mente derfor, at de vare forførgelsesberettigede. Men det gjaldt ikke mere, nu var det 12 Aar